

tegenwerpingen, maar Ardath nam haar weigering heel koel op.

„Het is jammer, want we zouden zoo goed bij elkaar passen,” zei hij. „Ik ken je; je fouten schrikken mij niet af, zooals ze een anderen man zouden gedaan hebben en ik zou goed bij je passen. Je zoudt een grootsch schepseltje kunnen zijn, zie je, je hebt verstand en kundigheden, maar je gebruikt ze nu in de verkeerde richting. Je bederft al je kansen en dat spijt mij.”

Letty lachte niet meer. Zij keek bepaald boos.

„U is werkelijk verschrikkelijk onbeleefd,” zei ze; „maar ik veronderstel, dat u dat oprechtheid noemt.”

„Ik noem het een eerlijke behandeling,” antwoordde Ardath, die niet bewogen werd door haar toorn. „Ik houd veel te veel van je, om je te vleien, Letty.”

Maar Juffrouw Manson was te boos om te antwoorden. Totdat Peace Hall werd bereikt, bewaarde zij een ernstig stilzwijgen, dat haar metgezel echter niet uit het veld sloeg.

„Ik geloof niet, dat ik boos op je kan blijven,” zei Letty eindelijk; „Jack, laten we niet kibbelen; je bent toch een beste kerel.”

Zij stak haar hand uit; Ardath drukte haar hartelijk.

„Je kunt niet met mij kibbelen,” zei hij. „Ik wil het niet.”

Letty glimlachte en zuchtte, en vertelde hem, dat zij dat had gemerkt. Toen Peace Hall — zoo heette het huis — was bereikt, betoonde Letty zich zeer vriendelijk tegen de directrice en vol medelijden voor de arme oude dames.

„Mag mijnheer Ardath die lieve oudjes komen zien?” vroeg juffrouw Manson overredend; „hij zou het zoo prettig vinden. Weet u, hij komt uit Australië en daar hebben ze zoo iets niet.”

„Die zijn daar niet nodig,” mompelde Jack, „maar ik zou heel graag komen.” De directrice hoopte, dat hij zou inteekenen en gaf dadelijk toestemming. „Zij weten, dat u komen zoudt, juffrouw Manson,” voegde zij er bij, „en zij verlangden er al naar.”

Het was een heel andere Letty, dan die John Ardath kende en beminde, zooals zij zich bewoog tusschen die brooze, menschelijke wrakken, die een toevluchtsoord hadden gevonden in Peace Hall. Lief en deelnemend wendde zij zich tot elk vrouwtje, luisterde geduldig naar de opsommingen van de verschillende kwalen, in één woord, zij gedroeg zich zoo vol vrouwelijkheid, dat het geen wonder was, dat de liefde van John aangroeide, terwijl hij naar haar luisterde en keek. De directrice, die op hem wachtte, legde hem uit dat, hoewel juffrouw Manson al de dames

bezocht, twee ervan vooral onder haar bescherming stonden — juffrouw Annes en Mevrouw Rayner.

„Iedere dame neemt de zorg voor twee van de bewoners op zich,” zei ze. „Juffrouw Annes is door een paar kennissen mee uit rijden genomen, dus kan ik u haar niet laten zien, maar Mevrouw Rayner wacht op Juffrouw Manson. Daar konden wij nu wel eens heengaan. Zij komt nooit beneden in het salon, maar blijft altijd in haar eigen kamer.

„Hebt u het over mijn goede mevrouw Rayner,” vroeg Letty, terwijl zij de dame verliet, aan wie zij juist een nieuwen haaksteek geleerd had. „O, mijnheer Ardath, u moet haar bepaald gaan zien. Zij is zoo aardig.”

Een kamer, die op den mooien tuin uitzag, was toebedeeld aan Mevrouw Rayner en zooals Ardath vernam, had zij hier de laatste vijf jaar gewoond.

Zij was gedeeltelijk verlamd, maar wat vooral indruk maakte op John Ardath, was haar zonderlinge kleur. Oogen, gelaatskleur, haar, lippen, alles had dezelfde grauwe kleur; ook haar stem klonk eentonig. Zij hoorde Letty's aardig gebabbel aan, zonder de minste belangstelling te toonen, behalve dat zij nu en dan flauw glimlachte, waarbij zij mooie, witte tanden vertoonde.

Toen John aan haar was voorgesteld, reikte zij hem een slappe, koude hand.

Indien Ardath Letty had bewonderd, toen hij haar in het salon bij de oude dames had gezien, die allemaal van haar hielden en haar waardeerden, hier verdubbelde zijn bewondering, toen zij zoo toewijgend was voor Mevrouw Rayner zonder eenige aanmoediging te ontvangen. De ongelukkige dame hield den bundel witte lelies, dien haar bezoekerster had meegebracht, in haar hand, maar legde evenmin bewondering aan den dag voor de pracht en den fijnen geur ervan, dan dat zij belangstelling getoond had in Letty's aardig gebabbel. Bleek en onbeweeglijk zat zij in haar gemakkelijken stoel en zij scheen John Ardath meer een spook toe dan een mensch. Toen Letty echter opstond om afscheid te nemen, werd Mevrouw Rayner levendiger.

„Het is heel vriendelijk van u om te komen en ik ben bang, dat ik geen prettig gezelschap voor u geweest ben,” zei ze. Haar uitdrukkingloze oogen dwaalden afwisselend van Letty naar Ardath. „Vandaag is mijn verstand een beetje in de war,” zei ze zwakker, „vergeef het mij alstublieft.”

„Maar lieve Mevrouw Rayner, alsof wij u iets te vergeven hadden,” protesteerde Letty. Zij boog zich over Mevrouw Rayner en streelde haar handen. „Ik kom graag:

als u maar zegt, dat u blij bent, mij te zien, alstublieft.”

Voor een oogenblik zag Ardath een vreemde schaduw over het gelaat van de arme verlamde komen; toen verdween deze plotseling en de gewone onverschilligheid keerde terug.

„Natuurlijk ben ik dat,” zei ze lief, „het is goed van u, die jong, mooi en zorgzaam is, om u over mij te bekommeren. Ik verlang al naar uw bezoeken.” Letty zei niets, maar kuste mevrouw Rayner, en nadat Ardath de koude, onverschillige hand weer geschud had, verlieten zij haar. Op den terugweg in de automobiel vertelde Letty haar metgezel, dat mevrouw Rayner aan melancholie leed en dat soms haar verstand heelemaal in de war was. Jegens anderen was zij gevoelig, maar altijd stil.

„Ik ben maar blij, dat zij en juffrouw Annes beiden van mij houden, allebei mijn beschermelingen,” voegde Letty er bij; „het zou vervelend zijn, als zij dat niet deden.”

Als zij een compliment verwachtte over haar zichtbaar veranderd gedrag, dan werd zij daarin teleurgesteld. Ardath stemde alleen met haar in, dat dat heel prettig was en vroeg haar, hoe dikwijls zij naar Hampstead ging.

Toen zij Belgrave Square bereikten, nam hij afscheid van haar met een kalmte, waaruit zij tot haar spijt de gevolgtrekking moest maken, dat het hem niet in 't minst kon schelen, dat zij niet van hem hield.

Dien avond, toen het kamermeisje haar gekleed had, ging Letty voor een van de lange spiegels in haar kamer staan en bekeek zichzelf zorgvuldig, nog zorgvuldiger dan zij in de gebarsten doffen spiegel op Milcombe placht te doen. Zij was in 't zwart, haar rouw moest minstens zes maanden duren en de bekende kleermaker, die verantwoordelijk was voor haar japon, had de slanke, licht gebogen gestalte, die zich zoo gracieus bewoog, op haar voordeelst laten uitkomen. Er ontbrak niets moois, dat door geld kon verkregen worden. Letty droeg parelen van onschatbare waarde en de eenvoud van haar haardracht alleen had zij te danken aan het kamermeisje, dat een kunstnares was in het opmaken van haar. Voorbij was de tijd, dat zij schunnige rokken, uitgelopen schoenen, gestopte kousen en verstelde handschoenen moest dragen. Alles, waarnaar Letty zoo lang verlangd en gesmacht had, bezat zij nu: weelde, een plaats in de groote wereld, waarvan zij het doen en laten dikwijls zoo toornig had gadegeslagen vanuit haar schuilplaats in de dennenbosschen te Chilworth. Zij was niet langer een buitenstaanderster, niet langer iemand, waarop geen acht geslagen werd en dit alles had ze zelf tot stand gebracht.

(Wordt Vervolgd.)

VAN DE TENTOONSTELLING IN PULCHRI STUDIO TE 'S-GRAVENHAGE.

FRITS MONDRIAAN.

(Foto Couwee). LANDSCHAP IN OVERIJSEL.